

Печорський Іван Анатолійович

Печорський Іван Анатолійович патріот своєї країни, відважний солдат, люблячий батько, чоловік та син, людина, яка нещирою любов'ю і чинила свою землю і країну.

У народився 22 січня 1984 року в с. Серіївка Краснопільського району Донецької області.

У 1992 році здобув освіту в Краматорському ЛПУ № 6. У цьому ж році був призваний на службу до армії. Після армії повернувся до Краматорська, де працював і довгий час працював в організації структури.

У 2015 році він не зміг спокійно дивитися, як російські загарбники знищують нашу землю, тому Іван добровільно мобілізувався до Збройних Сил України в/к А 1514. І в період з 23.03.2015 по 28.03.2016 року безпосередньо брав участь в антитерористичній операції (АТО) на території Донецької та Луганської області.

З метою зитинства в Івана була особлива любов до землі, до природи, до свободи. Тому, повернувшись додому з АТО, він почав займатися сільськогосподарською діяльністю, бо це була одна з його найближчих мрій, справа його життя, він обстоював цю роботу і горів нею.

Для повномасштабне вторгнення зруйнувало всі його мрії і мрії. Зв'язного 2022 року Іван знову не зміг займатися рільництвом і нічого захищати свою країну і свою родину.

Для військовій службі зарекомендував себе, як відповідальний і відважний воїн, він був командиром гранатометного відділення взводу вогневої підтримки в/к А 422.

Він був завжди мурман, добряк, веселим медиком,
з великими серцем. Завжди був відповідальним і
ніколи не відмовив у допомозі, рідним і близьким.
Сли пацієнтами його завжди медиком, яка
останню бідасть кому, якщо треба, це була
людина з великої мітери.

Побратимми називали його, "Безстрашним",
бо він ніколи нікого не боявся, шшов туди, де всі
не могли. Він відважно виконував свій
обв'язок і вів за собою своїх побратимів. Він
був справжнім патріотом своєї країни.

Але по правимки мсаль, серце Івана
перетало битися з дверсма здрррррр. Зід нас
виюкаким боювою заврання, в феліони озера
Іван жетти при виюванні влишаму Іван
отримав внатолмисленки поранення не
судисні з несттатт.

В серцях і пам'яті родини він залишається
і захищатиме на завжди. Чи велика і башма
втрата для родини і друзів Івана.

З великою любов'ю і смутком твої
одоньки Жюхан сілія і Зозуляк Кристина.
Пам'ять про тебе, наш рідний татусь,
буде мисити вічно.

Слава Героям України!

Спогади доньки

Лілії Кохан

